



Mjesečni letak Apostolata za duhovno majčinstvo žena Krčke biskupije

Marica Stanković

(1900. - 1957.)

- Broj 47

Prosinac 2021.



UGASI SVJETLO...

Drage sestre u Kristu,

toplo se nadam da će unatoč svim gužvama ovaj božićni broj Letka stići pravovremeno do vas. Kada to bude, već ćemo slaviti Božić. Nadam se i želim svakoj da to bude u miru, radosti srca i obiteljskom zajedništvu. Možda ponegdje bude nedostajala koja od ovih želja. No, i tada, ili možda baš tada, Isus dolazi do svakoga usamljenog srca...

Na jednom nedavnom susretu mladih u župi, koji uvijek ima i molitveni dio, zamolila sam jednoga od mladih

da u dvorani župnog stana, ugasi jedno svjetlo, tako te ostane samo ono prigušeno. Mislila sam kako ćemo imati bolji ambijent za molitvu.

Dečko, kojega sam to zamolila, bio je prvi na redu da izreče svoju molitvu, jer obično molimo svi po redu. Od trenutka kada je ugasio svjetlo kako sam tražila nije prošlo ni pola minute. Mislim da neću tako brzo zaboraviti molitvu koju je izrekao naglas: „Gospodine, molim te ugasi sva ona velika svjetla koja nam bliješte u oči, pa ne vidimo tvoje put-

ve. Ostavi samo ona mala svjetla da vidimo učiniti jedan korak prema tebi...“

Treba li izreći ljepšu molitvu za ovaj Božić? Gospodine, ugasi sva blještavila, a ostavi nam samo svjetlo svojega Sina...

U želji da vas ništa ne omete u radosti na koju svi imamo pravo bez obzira na sve muke, tjeskobe, strahove, bolesti... jer se je rodio Spasitelj svijeta, od srca vam želim blagoslovljen Božić i njegovim svjetlom za svaki dan osvijetljenu Novu 2022. godinu!

Mirjana

Bogojavljenje



Dar vjere je najveći dar koji nam je Bog mogao dati. Jer što bi nam koristilo rođenje, što bi nam koristilo život kad bismo ostali u mraku, u neznanju, bez vjere. Kad nikad ne bismo saznali da Bog nije samo veliko svemoguće biće, već i dobar Otac, koji svoje ljubi. Kad nikad ne bismo saznali da je Bog tako ljubio svijet, da je Sina svoga poslao da ga otkupi i spasi. Ili bi možda i saznali za tu vijest, ali je ne bismo bez dara vjere, bez milosti vjere, mogli ni razumjeti, ni prihvatiti. Bez dara vjere, bez milosti vjere ne bismo mogli ni naslutiti da je još jedna božanska osoba preko koje se ljubav Božja na naročiti način izliva, a to je Duh Sveti. Bez dara vjere ne bismo razumjeli blizinu neba, dubinu dogme o općinstvu svetih. Sve vrhunaravno ostalo bi nam iza zastora,

iza zida, iza ograde. Sav vrhunaravni život u nama temelji se na daru vjere. Bez vjere nema ufanja. Bez vjere se ne zna za ljubav. Na vjeri niču čudoredne kreposti. Na vjeri počiva sva zgrada duhovnog života. Ovo je općenito, jednako za sve duše, za sva srca.

A koliko je meni, upravo meni, dano po daru vjere. To tek svaki od nas za sebe potpuno zna! Koliko suza je dar vjere u našoj duši otro! Koliko jada ublažio! Koliko poteškoća riješio! Koliko križeva olakšao! Dar vjere dao je smisao mome životu onda kad je nestalo običnog, naravnog, životnog veselja, kad nam je život izgledao smiješan, glup i nepotreban! Dar vjere dao nam je da se dignemo i onda kad smo utonuli u najteže životne patnje i u najdublje kaljuže grije-

ha. Dar vjere dao je da život i opet zavolimo, i da blato grijeha zamijenimo s bijelom haljinom iz Očeve ruke!

Tko bi nabrojio sve što je dar vjere učinio u našoj duši. Pokušajmo to u svojoj meditaciji! I zahvaljajmo za dar vjere, za milost vjere cijeli dan; za dar svoje vjere, za vjeru u srcima svojih najbližih iza vjeru hrvatskog naroda.

I gledajmo sutra u sjajnu zvijezdu, koja je mudracima pokazala svjetlo vjere, djetinjim povjerenjem. Neka i nas u tišini naših duša dovede do jasala u kojima počiva darovatelj vjere, tvorac i čuvar božanskog života u nama – Krist Gospodin.

Marica Stanković, 5. 1. 1944.; Adventska čežnja, KS, Zgb., 2002.

ISUSOVO ROĐENJE U BETLEHEMU

Ivan, (obiteljska priča)

Miroslav je smrknut hodao po kući u poslijepodnevnim satima. Čak ga je i Jelena začuđeno pogledavala dok su joj male ruke uvježbanim pokretima slagale lego kockice. Anka mu je također dobacila ispitujući pogled kada je na njezinu molbu da joj objasni zadatak iz matematike samo ljutito progundao neka ga ostavi na miru. Blanka, u poodmaklom stadiju trudnoće, sporim je koracima ušla u dnevni boravak. Brzo je majčinskim okom primijetila da nešto nije u redu.

- Miroslave, sine, što je? – upita ga dok ga je pokušavala rukom pogladiti po obrazu.

On ljutito odmaknu majčinu ruku. – Ostavi me na miru. Ideš mi na živce. –

- Zašto, što sam ti učinila? – pogleda ga Blanka u oči.

- Baš ti si morala, da, baš ti, poći na informacije u školu. –

- Pa zar ti se kao majka ne smijem više pojaviti u školi? – začudi se Blanka ne shvaćajući otkud u Miroslavu toliki bunt.

- Pa, vidio te je moj prijatelj Goran, pa rastrobio cijelom razredu. Svi mi se smiju... –

- Još uvijek ne razumijem. Pa bile su tamo i njihove majke. U čemu je problem? –

- U tome što ću ja, šesnaestogodišnjak dobiti brata ili sestru, a to je tako smiješno! – odbrusi Miroslav i izađe iz dnevnog boravka zalupivši vratima za sobom.

Blanka ostade šokirana. Pogleda brzo u Anku i Jelenu, ali kako su izgledale prilično

mirne, pođe za Miroslavom. Pokuca mu na vrata, ali kako nije bilo odgovora, pritisne kvaku i uđe. Mrzovoljno je gledao kroz prozor ne obraćajući pažnju na majku.

- Sine, zar se ti stidiš mene i tate? – tiho ga upita.

- Ne, ne stidim se vas, ali ne znam kako zaustaviti zadirkivanje prijatelja. Tako više nisam siguran trebam li se veseliti zbog brata ili sestre, ili pak ljutiti na njega ili nju... –

- Treba se veseliti, sine. Ali to veselje ne ide bez neugodnosti. Nismo baš obitelj po standardima za ovo vrijeme, to si do sada sigurno već zaključio. Ali, mi smo kršćani i vjerujemo Bogu više nego ljudskim razmišljanjima... - pokuša mu objasniti Blanka.

- Opet ti s tim pričama o Bogu! – uleti joj Miroslav u riječ, - Da znaš da me nije uopće briga što ćeš mi reći. Znam samo da se osjećam grozno pred prijateljima! –

- Ti se osjećaš grozno? – uzdahnu Blanka, a onda joj oštra bol oduzme dah.

- Mama, mama, što ti je? – uzviknu Miroslav hvatajući je za ruku.

- Ma ništa, sine, izgleda da tvoj brat ili sestra želi koji dan ranije doći na svijet. Nazovi tatu – odgovori mu Blanka.

Miroslav potrči do telefona, jedva nekako utipka tatin broj, ali kad ga ne dobije, pojuri natrag mami.

- Što ću sad? Ne mogu ga dobiti – prestrašeno pogleda majku.

- A, ništa. Morat ću taksijem do bolnice. Donesi moju torbu iz spavaće sobe iza vrata. I pripazi na sestre. –

- Ne, mama. Ja idem s tobom – odlučno joj odgovori trčeći kroz kuću, uzimajući traženu torbu. Zatim nazove susjedu, obavijesti je da ide s mamom u bolnicu i zamoli da dođe k njima dok se on ili tata ne vrate doma. A zatim pozove taksi.

Blanka se posve oslonila na njega dok su ulazili u vozilo. Zatim Miroslav plati taksisti i otprati mamu do medicinske sestre koja ju preuzme.

Čekajući bilo kakvu vijest šetao je oko bolnice. Tata i dalje nije dolazio, pa je zaključio da je vjerojatno opet na nekoj intervenciji. Dva sata kasnije, još uvijek prestrašen, došao je na šalter raspitati se za mamu. Sestra se široko nasmiješi. – Drago mi je, mladiću, da vas mogu obavijestiti da ste dobili brata. Smijete poći do stakla sobe pogledati mamu i njega. –

Trčao je preskačući dvije stepenice. Zadihan, nesvjestan suza koje su mu klizile niz lice, pogleda mamu koja je u naručju držala mali zamotuljak. Brat. Njegov brat. Kroz staklo uputi mami nečujnu riječ: - Oprosti. – Razumjela je jer je kimnula glavom. A zatim Miroslav prstom na staklu napiše nevidljivim usporenim slovima: - Neka bude Ivan. - Mama je i opet kimnula glavom smiješeći se.

*M. Žužić:
„Obiteljska krunica u 20 priča“, Krk, 2013.*

ZAŠTO?



Zašto? Ta riječ živi na ustima djece jednom kada počnu proučavati i primjećivati svijet oko sebe. Zašto, i opet tisuću puta zašto?

Moje zašto bilo je upućeno jednom ribaru, malenom, ali 'velikom' čovjeku, i bilo je to veliko zašto, jer stajala sam pod križem i nisam mogla razumjeti; 'Zašto su rekli da sam ga i ja razapela?'

Znam da to nije baš u božićnom duhu, ali važna je ova riječ... Zašto...

Danas više ne mogu reći da sam dijete... ni mog ribara više nema... ali moja pitanja se još nisu umorila.

Zašto nam je potrebna oluja da bismo drugo jutro mogli osjećati duboki spokoj koji ostaje nakon nje? Zašto moramo provesti jedno vrijeme potpuno slijepi, da bismo mogli vidjeti boje?

Zašto moramo vidjeti sebe u cijelosti uništene i prljave da bismo mogli ljubiti svoga bližnjega onda kada je i on sam takav? Zašto se utapamo u teškoj i tamnoj praznini u potpunosti odcijepljeni od svega? Možda čovjek sa svom svojom veličinom, nije sposoban za velike stvari dok ne otkrije koliko je nesposoban u onim malima. Stavio mu je misao o vječnosti

u srce a da čovjek do kraja ne vidi njegov nacrt. Tragikomično je...

U sebi nosimo hram. Mi jesmo hram Duha Svetoga, iako smo jako rijetko svjesni veličine i časti koju to nosi. Dubinu i širinu ovoga nevidljivoga prostora poznaje samo Gospodin, ta on ju je zamislio još prije početka vremena. Ali kako da je ispuni čovjek ako nije svjestan da uopće ima prostor. Ništa ne odaje našu malenost kao naša jeka dok se odbija od praznih zidova prostorije koja nas nadilazi. Pa ako sam morala gušiti se u praznini da bih spoznala dubinu i glad koja traži ono vječno, neka bude... Ako sam morala razderati sve što mi je pružalo sigurnost da bih pronašla sebe u Tvojim providnosti, neka si pustio oluje na mene... Moja sljepoća nikada nije bila od Tebe Gospodine, moji grijesi samo su moji... ali tvoja milost nadišla je mene. Kada bi postojale riječi pisala bih... ali neke se stvari ne mogu staviti u riječ... ne mogu ih učiniti opipljivima ma koliko željela...

Vidjela sam jedno;

Tišina često puta govori i više od riječi. U zimi, kada osjetimo sunce na koži, ono je nešto dragocjeno. Cvijet koji raste u pustinji unatoč okrutnosti divljine, ima snagu koju

je teško razumjeti. Riječ istine zvuči u nama onda kada sve drugo blijedi, i tjera nas da se zapitamo kako je moguće da samo riječ jednog čovjeka u nama stvara promjenu. Ove stvari nisu velike niti glasne. Tihe su i mirne, ljudski gledano, možda su malene ili slabe... možda baš zato slave Gospodina na najdragocjeniji način. Ovo vrijeme milosti traži od nas da pogledamo u sebe.

U ovome svijetu koji je glasan i brz, što mi nosimo i kuda idemo? Ovo vrijeme milosti budi nas dok je još mračno i hladno, odvodi nas na mjesto tišine. Na mjestu tišine govori Gospodin, a mi, iako smo hladni i još u mraku, pozvani smo slušati. Pripraviti put, urediti hram. Jer Gospodin dolazi, sa sigurnošću znamo, dolazi. Već danas mora biti promjena, već danas je vrijeme obraćenja. Probudi se ti što spavaš, ustani od mrtvih i zasvijetlit će ti Krist.

Vrijeme pripreme možda je prošlo kroz naše prste, ali Gospodin je strpljiv, njegova ljubav ne prolazi. Krenimo onda danas, još jednom... Ne kao ludi već kao mudri, kada bi samo živjeli u njemu, već sada naš bi život bio u dubini ispunjen. Prelijevao bi se od zahvalnosti. za sve ono što riječi ne mogu izreći.

Eliana

Dr. Anton Bozanić: Nekrologij svećenika s područja Krčke biskupije SVEĆENICI (BISKUPI) PREMINULI U SIJEČNJU

1. siječnja: **Nikola Turato** (*Omišalj, 1858., +Cres, 1916.)
Josip Carvin OFM (*Cres, 1864., +Zadar, 1947.)
Dragutin Škunca OFM (*Novalja, 1897., +Zadar, 1974.)
Gentile De Santi OFM Conv (*Valun, 1926., +Treviso, 1978.)
4. siječnja: **Nikola Španjol** OFM (*Dobrinj, 1897., +Košljun, 1970.)
5. siječnja: **Anton Bonifačić** (*Punat, 1870., +Lopar, 1928.)
Andrija Bon (*Beli, 1877., +Beli, 1944.)
Josip Volarić (*Risika, 1913., +Rijeka, 1976.)
Odorik Badurina OFM (*Lun, 1896., +Dubrovnik, 1969.)
6. siječnja: **Gajetan Letić** OFM (*Veli Lošinj, 1854., +Hvar, 1916.)
7. siječnja: **Ivan Črncić** (*Polje, 1830., +Rim, 1897.)
10. siječnja: **Petar Žic Dunižarić** (*Punat, 1868., +Punat, 1929.)
Josip Jadrošić (*Mali Lošinj, 1895., +Baška, 1973.)
11. siječnja: **Ivo Sučić** (*Dobrinj, 1899., +Rijeka, 1970.)
13. siječnja: **Teofil Velnić** OFM (*Draga Bašćanska, 1892., +Pazin, 1967.)
Domenico Morin (*Susak, 1925., +Rim, 2002.)
16. siječnja: **Mate Gršković** (*Vrbnik, 1847., +Vrbnik, 1930.)
Jakov Dminić (*Vrbnik, 1860., +Krk, 1936.)
Otavio Haračić (*Mali Lošinj, 1874., +Mali Lošinj, 1958.)
Karlo Hlača (*Grobnik, 1872., +Omišalj, 1962.)
17. siječnja: **Anton Buničić** (*Cres, 1832., +Cres, 1905.)
Nikola Barac (*Baška-Jurandvor, 1907., +Jurandvor, 1985.)
18. siječnja: **Mirko Jurasić** (*Linardići, 1933., +Krk, 2005.)
Paško Andrić OFM (*Barbat, 1921., +Košljun, 1990.)
19. siječnja: **Benko Žgombić** TOR (*Dubašnica, 1876., +Porat, 1947.)
Robert Škunca OFM (*Novalja, 1919., +Zadar, 1960.)
Petar Žic Mikina (*Punat, 1909., +Punat, 1986.)
Karlo Prendivoj (*Poljica, 1910., +Klenovnik, 1987.)
22. siječnja: **Anton Karabaić** (*Punat, 1832., +Trst, 1906.)
23. siječnja: **Frane Sablić** (*Cres, 1873., +Cres, 1905.)
Šime Žic TOR (*Punat, 1831., +Krk, 1911.)
Vladislav Brusić OFM (*Vrbnik, 1881., +Crikvenica, 1955.)
Bernardo Rizzi OFM Conv (*Cres, 1891., +Rivoltella del Garda, 1968.)
Antonio Fillini (Filinić) (*Cres, 1919., +Rimini, 2007.)
24. siječnja: **Federico Penso** (*Veli Lošinj, 1908., +Gorica, 2001.)
25. siječnja: **Egidije Braut** OFM (*Kornić, 1861., +Košljun, 1937.)
Antonio Vidinich (*Dragozetići, 1921., +Genova, 2010.)
Marijan Šegulja TOR (*Dubašnica, 1923., +Zagreb, 2013.)
26. siječnja: **Mate (Matteo) Solis** (*Cres, 1911., +Veli Lošinj, 1992.)
Šime Mužić (*Orlec, 1927., +Trst, 2017.)
27. siječnja: **Ladislav Lesica** (*Sveti Vid, 1919., +Zadar, 1983.)
28. siječnja: **KVIRIN KLEMENT BONEFAČIĆ**
biskup splitski i makarski, (*Baška, 1870., +Baška, 1957.)
Vjekoslav Pravdica TOR (*Cres, 1865., +Martinšćica, 1933.)
30. siječnja: **Anton Franki** (*Omišalj, 1844., +Omišalj, 1908.)
31. siječnja: **Franjo Volarić** (*Vrbnik, 1865., +Krk, 1949.)
Placido Petranich OFM Conv (*Cres, 1882., +Cres, 1952.)
Ivan Volarić (*Vrbnik, 1937., +Sukošan, 1973.)

Iz dnevnika jedne žene



Može li se dnevnik pisati unaprijed? Vjerojatno se onda ne bi zvao „dnevnik“, jer u njemu bilježimo osvrte na dan koji prolazi, nego „knjiga želja“ ...

E, pa ja imam nekoliko stranica želja za ovo božićno vrijeme. Pokušala sam ih sebi jezgrovito staviti na papir, kako bi dani koji tako brzo lete, dobili malo na dubini... Ne znam znate li, ali imamo svega 16 božićnih dana. Ni ne osvrnem se i već smo u „vremenu kroz godinu“. Pa eto mojeg zamišljenog „božićnog dnevnika“ ovogodišnjih 16 dana božićnog vremena.

Subota, 25. prosinca – Božić

Odlučila sam ove godine imati mira od svih „elektroničkih“ čestitki, kako bih „čestitala“ svim dragima i milima u molitvi pred jaslicama... Naravno, uz kuhanje blagdansko ručka, posluživanje...

Nedjelja, 26. prosinca – Sveta Obitelj

„Posložila“ sam sve članove svoje obitelji, uže i šire, kao pastire i kraljeve pred jaslice. Stavila sam im u ruke „nevidljive darove“ svega onoga što ja vidim da bi trebali darovati Novorođenom... Unatoč tome što ove godine sv. Stjepana prvomučenika ne slavimo, darovala sam mu sve „kamenje“ koje dolijeće k meni sa svih strana...

Ponedjeljak, 27. prosinca – Sveti Ivan, ap.

Zamislila sam se na mjestu „preljubljenog“ učenika – sv. Ivana. Nešto sam Isusu šapnula, što samo On smije čuti.

Utorak, 28. prosinca – Nevina dječica, mučenici

Predala sam Malenom svu nevinu djecu svijeta koju moćnici čine nespo-

sobnom za život bez laži. Posebno sam mu darovala sve njihove mobitele i računala...

Srijeda, 29. prosinca – Sveti Toma Becket, biskup i mučenik

On je dočekao svoje ubojice pred oltarom katedrale u Cantbury-u. Predala sam mu sve naše biskupe i svećenike...

Četvrtak, 30. prosinca

Bliži se kraj ove godine. Danas sam ga molila za one koji su u njoj preselili u vječnu domovinu...

Petak, 31. prosinca – Sv. Silvestar, papa – Stara godina

Cijeli dan zahvaljujem za sve primljene milosti. One koje sam prepoznala i one koje nisam, nego sam ih možda dočekivala s ljutnjom.

Subota, 1. siječnja – Sv. Bogorodica Marija – Nova godina

Molim te, Božja Majko, izmoli mi milost otvorenosti Božjoj volji i poslušnosti Njemu u ovoj godini neizvjesnosti...

Nedjelja, 2. siječnja – Druga po Božiću

U početku bijaše Riječ. Koliko puta sam to već čula... Molim te da govorim kada treba govoriti i šutim kada treba šutjeti.

Ponedjeljak, 3. siječnja – Sveta Genoveva, redovnica

Živjela je u Parizu i savjetovala ne bježati pred Atilom „Bičem Božjim“. Poslušali su je. Molila sam za dar savjetovanja svojih bližnjih...

Utorak, 4. siječnja – Sv. Anđela Folinjska, žena, majka, redovnica...

Što sve Bog može po otvorenosti ljudskog srca. Ako je mogao sv. Anđelu obratiti i dati joj mnoge milosti, uključujući i viđenja, vjerujem da može i sa mnom...

Srijeda, 5. siječnja – Sv. Eduard, kralj

Nema pred Bogom važnosti nečiji položaj. Nauči me poniznom služnjom...

Četvrtak, 6. siječnja – Bogojavljenje

Tri kralja su ti donijela svoje darove... Što ću ti ja darovati?

Petak, 7. siječnja – Sv. Rajmund Penjafortski, redovnik

Ovaj je dominikanac potaknuo sv. Tomu Akvinskog da napiše jedno važno djelo koje inače ne bi postojalo. Jesam li se umorila od nagovaranja onih oko mene?

Subota, 8. siječnja

Danas se psihički pripremam na to da božićno vrijeme odlazi u vječnost. Skidam pomalo ukrase u svojem domu i ostavljam samo jaslice da pred njima još jednom zahvalim za sve primljene milosti ovoga Božića...

Nedjelja, 9. siječnja – Krštenje Gospodinovo

Božiću mali, brzo „odрастаš“... Danas te gledam kako ulaziš u rijeku Jordan da se izjednačiš s nama, grešnicima. Pomozi mi da moja vjera u ovoj godini naraste, barem malo...



Izdaje: Apostolat za duhovno majčinstvo žena Krčke biskupije

Odgovara: Mirjana Žužić, vjeroučiteljica; mir.zuzic@gmail.com tel. 051 221 341 (Župni ured Krk)

Sljedeći broj „Marice Stanković“, ako Bog dade, izlazi krajem siječnja

TORBICA SVETOGA JOSIPA

Od srca hvala, svima vama, drage sestre, koje vodite brigu da ova posebna „torbica“ ne ostane prazna. Hvala za svaki prilog ponajviše zato što mi pokazuje da vam je stalo do ovoga djela... Hvala svima vama, drage sestre što omogućujete izlaženje našega Letka.

I u Novoj godini računam s „torbicom“ i od srca vam se preporučam, jer samo našim udruženim snagama „Marica Stanković“ može nastaviti svoj „hod“!